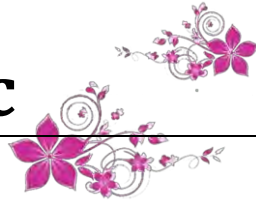

Tan Tác

Vũ Thị Bích

LTS: GS Vũ Thị Bích là phu nhân của Ctsq Hồ Thi. Trước 30 tháng 4 năm 1975, chị dạy học ở Trường Công Lập Pleiku và Trường Tư Thục Công Giáo. Chị tốt nghiệp Cao Học về Ngành Giáo Dục và hiện đang dạy học ở Trường Trung Học Franklin, Seattle thuộc Tiểu Bang Washington. Chị thường xuyên đóng góp văn thơ cho Đặc San Nhân Trí Dũng. Tòa Soạn xin trang trọng giới thiệu Chị đến Độc Giả.

Seattle đang vào Mùa Thu. Lá vàng, lá đỏ làm rực sáng các con đường dưới ánh nắng vàng, tâm trạng con người bỗng xôn xao, một cảm giác nhẹ nhàng và rất ấm áp

Chợt một làn gió từ đâu thổi về, khiến cành lá rung rinh và từng đợt, từng đợt, những chiếc lá vàng bay tan tác trong không gian, rồi từ từ hạ xuống. Cả con đường trông như một thảm hoa rực rỡ.

Thiên nhiên đã ưu đãi Seattle, luôn mang đến cho Seattle những nét đẹp đáng yêu, với muôn vàn sắc hoa đua nhau nở. Từng mùa với những loại hoa khác nhau, khoe sắc thắm trên nền xanh cây lá của những rừng thông và loại cây evergreen xanh phủ tràn mặt đất. Ngay cả khi Đông đến, trên những cành cây khẳng khiu, tuyết đọng lại như những nhánh pha lê, long lanh dưới ánh sáng mặt trời. Không gian như lắng đọng và con người bỗng trở về với chính mình

Dù xôn xao trước cảnh sắc tuyệt vời, nhưng những chiếc lá úa màu tan tác bay trong gió và lao đao rơi xuống mặt đường,

khiến tôi bỗng nghĩ đến thân phận con người và nghĩ đến chính bản thân tôi.

Chúng ta sinh ra trong cái nôi ấm áp của gia đình. Chỉ biết học và chơi. Ngày tháng trôi qua thật nhẹ nhàng. Rồi chúng ta lớn

dần và những rung động, những suy tư của tuổi mới lớn đưa chúng ta vào cuộc sống. Có những lúc bồi hồi, xôn xao, khi tâm hồn chợt cảm nhận được ánh mắt âu yếm từ một ai đó. Có những lúc trăn trở khi chứng kiến và cảm nhận được nỗi đau của những người chung quanh. Cuộc sống vốn không hiền hoà như mơ ước. Cuộc sống thực sự đầy thử thách, đầy gian nan, và đầy bất trắc.

Rồi chúng ta bước vào Đại Học. Chúng ta bắt đầu theo đuổi ước mơ nghề nghiệp và chúng ta cũng bắt đầu nhận ra những khó khăn mà chúng ta sẽ phải đối mặt. Thời gian học Đại Học không còn là mộng mơ theo tâm thức, mà là những ước mơ cho một tương lai khi ý chí đã chiếm chỗ của những rung cảm mơ hồ của tuổi mới lớn, trước cảnh sắc tuyệt vời của thiên nhiên.

Chúng ta vào đời, chúng ta đã cùng vui buồn với bao thăng trầm của đất nước. Năm tôi 10 tuổi, theo cha mẹ rời xa Hà Nội, nơi chôn nhau cắt rốn và lạc loài Miền Nam với âm giọng thật

khác lạ, dù chúng tôi đều là người Việt Nam. Nhưng Miền Nam hiền hoà đã cho chúng tôi, những người Bắc Kỳ di cư, sự ấm áp.

Chúng tôi lớn lên đầy tự tin, dù không khí chiến tranh luôn tràn về vùng hậu phương yên bình, nơi chúng tôi đang yên ổn học hành và xây đắp một tương lai.

Bỗng giông bão tới, khiến người dân tôi nổi trôi. Kẻ biển khơi, kẻ lắt lay giữa chợ đời, kẻ biệt xứ không biết ngày nào trở về. Dân tôi tan tác, kẻ ra đi ngậm ngùi và lạc loài nơi xứ lạ.

Người ở lại với vô vàn khó khăn, luôn phải đối đầu với bao bất trắc.

Cuộc đời tưởng ấm áp và chan hoà yêu thương. Bỗng tất cả trở nên hỗn loạn. Qua bao năm tháng, nơi xứ người, chúng ta mới tìm được đôi chút bình yên. Giá trị nhân bản và đạo đức dần dần được quan tâm nhiều hơn, trong cuộc sống của những kẻ tha phương. Những nhọc nhằn áo cơm, những lo toan ổn định cuộc sống, một phần nào đã qua. Những người tha phương đã nghĩ đến tình nghĩa đồng bào, đến duy trì văn hoá dân tộc. Nhiều hội ái hữu, hội đồng hương đã ra đời

Tôi nghĩ rằng chúng ta vào Hội để chia sẻ vui buồn nơi đất khách. Hoặc xa hơn nữa, là giúp đỡ nhau vượt qua những khó khăn trong cuộc sống. Chúng ta vào Hội một cách tình nguyện, không ai bó buộc ai. Mọi người trông đợi những buổi họp mặt ấm áp. Những chức vụ bầu ra, chẳng qua để hình thành một cơ cấu, để giúp cho Hội trong những lần xum họp, và những khi có vấn đề cần chia sẻ liên quan đến anh chị em trong Hội. Nơi ấy, không ai "cai trị" người khác, chỉ là cùng nhau tìm lại "ngày xưa", và chia sẻ vui buồn "ngày nay". Nên dù thế nào, mọi người trong "Hội" hãy cho nhau sự cảm thông và tình thân ái. Cuộc sống không còn dài, đừng làm buồn lòng nhau, để rồi lại tan tác, như những chiếc lá lìa cành, nằm lầy lắt trên con đường và bị bánh xe đời dẫm đạp.

Vũ Thị Bích

